

Arrest

nr. 136 427 van 16 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongoolse nationaliteit te zijn, op 17 juni 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 mei 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Mongoolse nationaliteit, behoort u tot de khalkh etnie en bent u afkomstig uit de stad Ulaanbatar. U voltooide de middelbare school in Mongolië. Op 19 december 2012 overleed uw Mongoolse partner aan een hartziekte. U hebt twee dochters. Van 2010 tot begin 2014 werkte u als arbeidster in een pasta fabriek. Omdat u ontevreden was met uw salaris, nam u op 1 januari 2014 ontslag. Op 22 januari 2014 reageerde u op een job advertentie in de krant voor een commerciële functie in het "Ta Munkh" bedrijf. U meldde zich drie dagen later aan voor een sollicitatiegesprek in een hotel te Ulaanbaatar. De functie hield in dat u thee en gezichtscreme zou verkopen in China. U vulde een formulier in met uw gegevens. U sprak drie dagen later opnieuw af met dezelfde persoon van het "Ta Munkh" bedrijf en diens baas in het hotel. De mannen waren in het bezit

van drugs en vroegen u enkele bolletjes in te slikken. Er werd van u verwacht dat u op deze wijze drugs zou smokkelen naar China. U weigerde dit, waarop u werd bedreigd met een mes. U werd vervolgens per wagen naar een afgelegen locatie vervoerd. U werd er opgesloten. De twee mannen trachtten u daar te verkrachten. De volgende ochtend kreeg u bezoek van een derde man, door wie u werd verkracht. U gaf deze man een slag op het hoofd met een strijkijzer en slaagde erin te vluchten. Eenmaal thuisgekomen dook u onder bij een familielid. U deed op 3 februari 2014 aangifte tegen de mannen bij de politie. Wegens een gebrek aan bewijzen werd er geen verder politieel onderzoek uitgevoerd naar voornoemde mannen. Uit vrees voor deze drugssmokkelaars besloot u echter uw woning te verkopen en naar het buitenland te vluchten. Het was u immers opgevallen dat onbekende mannen in de buurt van uw woning rondhingen. Samen met uw twee dochters verliet u op 18 februari 2014 Mongolië. U reisde clandestien per wagen de grens met Rusland over. In de grensstad Naushka nam u de trein naar Moskou. U verbleef er vijf dagen. Van daar uit reisde u verder over land per wagen naar België. U vroeg hier asiel aan op 3 maart 2014.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u geen documenten neer tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

B. Motivering

Na analyse van de door u aangebrachte vluchtmotieven stelt het CGVS (Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen) vast dat deze geenszins een verband houden met de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, zijnde een gegronde vrees voor vervolging wegens uw nationaliteit, ras, politieke of religieuze overtuiging, of het behoren tot een sociale groep. Immers uw asielmotief –vrees voor enkele drugssmokkelaars in uw land van herkomst- ressorteert niet onder de vluchtelingenconventie en behoort derhalve tot de strafrechtelijke sfeer van het recht. Bovendien wordt omwille van onderstaande redenen ook afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van deze motieven.

Na het besluit van de lokale politie om geen verder onderzoek te verrichten naar de drugshandelaars van wie u het slachtoffer zou zijn geworden wegens een gebrek aan bewijzen, ondernam u geen andere stappen ter uwer bescherming in Mongolië. Uw verklaring hiervoor dat u geen vertrouwen hebt in het Mongoolse gerecht omdat rijke personen in hun voordeel een zaak kunnen omkopen, stoelt u slechts op een veralgemeend beeld over het Mongoolse gerecht louter dan zich te baseren op concrete gegevens. U slaagde er in geenszins in aan te tonen waarom u niet via de officiële rechtsgang bescherming zou kunnen bekomen van de Mongoolse overheid bij eventuele overige moeilijkheden. Het is voorts merkwaardig te noemen dat u geen kopie van uw aangifte bij de politie kon voorleggen tijdens uw gehoor op het CGVS ter ondersteuning van uw verklaringen (zie gehoorverslag, p.10). Het feit dat u geen kopie van uw klacht hebt gevraagd aan de politieel bevoegde dienst zoals u toegaf tijdens uw gehoor, komt ongerijmd over, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondermijnt (zie gehoorverslag, p.11). Zoals informatie beschikbaar op het CGVS aantoont, behoren democratie, rechtvaardigheid, vrijheid, gelijkheid, nationale eenheid en respect voor de wet tot de grondslagen van de Mongoolse staat. De grondwet voorziet in een uitgebreide bescherming van de burgers. In het Mongoolse Wetboek van Strafrecht werd misdad door bendes opgenomen en worden er sinds 2002 zwaardere straffen opgelegd bij ernstige vormen van criminaliteit. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratieve dossier. U bent zelf nooit in aanvaring gekomen met de Mongoolse overheid zoals u verklaarde (zie gehoorverslag CGVS, p.4, 12). Dat u naliert verdere maatregelen te ondernemen tegen uw belagers in Mongolië zoals blijkt uit uw gehoor op het CGVS en u eerder verkoos om het land te ontvluchten teneinde hier asiel aan te vragen, doet verdere twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van uw ingeroepen asielmotieven. Er zijn evenmin redenen waargenomen in uw asielrelaas waarom u een verdere vrees hoeft te koesteren ten aanzien van deze drugssmokkelaars en niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de Mongoolse autoriteiten bij een eventuele terugkeer naar Mongolië. U gaf zelf toe tijdens uw gehoor op het CGVS dat de lokale politie verslag maakte van uw aangifte en u een luisterend oor bood (zie gehoorverslag CGVS, p.9-11).

Ook de vaststelling dat u dadelijk na het gebeuren geheel Mongolië zou hebben moeten ontvluchten waarbij u aangaf dat u zich niet elders in Mongolië zou kunnen vestigen om eventuele verdere moeilijkheden met eerder aangehaalde drugssmokkelaars te vermijden, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan. Het feit dat u geen familie hebt die u kan ondersteunen in Mongolië zoals u verklaart, wijzigt hier niks aan daar gelet op onder meer uw onderwijsniveau, uw professionele vaardigheden en uw financiële situatie –u bezat een woning in Mongolië- er van u kan verwacht worden dat u zich op een andere plaats in het land kan vestigen en er een zelfstandig leven kan opbouwen.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat uw opeenvolgende verklaringen voor het CGVS enkele tegenstrijdigheden bevatten, waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd wordt. U verklaarde in de vragenlijst van het CGVS op 6 maart 2014 dat u tijdens het eerste sollicitatiegesprek met een vertegenwoordiger van het "Ta Munkh" bedrijf op 25 januari 2014

enkele plastic bolletjes inslikte als proef. Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaarde u dat het eerste sollicitatiegesprek kort en bondig verliep en u op geen enkel ogenblik werd geconfronteerd met het inslikken van enige bolletjes (zie gehoorverslag, p.11). U voegde eraan toe dat u tijdens het tweede sollicitatiegesprek evenwel werd gevraagd bolletjes in te slikken maar u zou dit toen hebben geweigerd. Geconfronteerd met dit inconsistent element tijdens uw gehoor op het CGVS, kon u geen afdoende verklaring geven. U ontkende ooit te hebben verklaard in de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) plastic bolletjes als proef te hebben ingeslikt (zie p.13). U legde tevens tegenstrijdige verklaringen af aangaande het gegeven of u al dan niet werd verkracht. Initieel, in de vragenlijst van het CGVS, beweerde u dat een onbekende man die u de tweede dag van uw opsluiting bezocht, u enkel geprobeerd heeft u te verkrachten. Toen u hem een klap gaf met een oud strijkijzer, kon u ontkomen. In uw gehoor op het CGVS daarentegen beweerde u daadwerkelijk door de man die u de tweede dag van uw opsluiting bezocht, te zijn verkracht. Hierna gaf u hem een klap met het strijkijzer. (zie gehoorverslag, p.9) Nogmaals gevraagd door het CGVS of u werd verkracht in het huis waar u werd opgesloten, bevestigde u dit (p.12). Na confrontatie met de vaststelling dat u tegenstrijdige informatie verstrekke over of u al dan niet werd verkracht, slaagde u er weerom niet in een gegronde reden te geven voor genoemde discrepantie. U ontkende tijdens uw gehoor op de DVZ in kader van de vragenlijst ooit te hebben gesproken over de man die later, de tweede dag van uw opsluiting, toekwam in het huisje. Wanneer het CGVS uw verklaringen gemaakt op de DVZ in de Vragenlijst voorleest, probeert u zich te verschuilen achter het excuus dat u misschien verward was en dat daarom uw verklaringen niet overeenkomen (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Dit excuus volstaat echter niet voor de tegenstrijdigheid in casu. Vastgestelde tegenstrijdigheden wijzen op het bedrieglijke karakter van uw asielmotieven. De brief van uw advocaat Oriane Todts overgemaakt aan het CGVS op 6 mei 2014 waarin u zich excuseert voor het brengen van onjuiste verklaringen tijdens uw gehoor op het CGVS van 10 april 2014 en waarin u om een nieuw gehoor verzoekt, doet geen afbreuk aan de eerder vastgestelde tegenstrijdigheden in uw verklaringen. Immers het loutere gegeven dat u in het schrijven van uw advocaat erkent nooit te zijn verkracht tijdens uw detentie zoals u aangaf tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en dat u erkent tijdens het sollicitatiegesprek van 22 januari 2014 een snoepje te hebben ingeslikt, is geen geldige verschoningsgrond voor het geheel van het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag noch voor het intentioneel misleiden van de Belgische asieldiensten. Hierbij kan tevens worden gewezen op het feit dat het schrijven van uw advocaat evenmin eenduidig is aan uw eerder gedane verklaringen. Zo beweerde u tijdens uw gehoor op het CGVS van 10 april 2014 alsook in de vragenlijst van het CGVS ingevuld op de DVZ op 6 maart 2014, dat uw eerste sollicitatiegesprek niet op 22 januari 2014 plaatsvond zoals u aanvoert in het schrijven van uw advocaat, maar wel op 25 januari 2014. Aldus nogmaals bevestigt dit de vaststelling dat u niet de ware toedracht van uw asielmotieven kenbaar wilde maken.

Voorts legde u tijdens uw op het CGVS geen identiteitsdocumenten noch andere documenten neer ter staving van uw asielaanvraag. Uw verklaring tijdens uw gehoor op het CGVS dat u niet op de hoogte was van het belang van documenten in uw asielaanvraag, is weinig aannemelijk daar u reeds tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd naar het voorleggen van identiteits- en andere documenten. Het vaststellen van iemands identiteit is echter van essentiële betekenis in de beoordeling van elke individuele asielaanvraag. Bovendien verklaarde u met uw officiële Mongoolse identiteitskaart Mongolië te hebben verlaten (zie p.3) Ook verklaarde u in Mongolië nog steeds de geboortektes van uw kinderen en schooldocumenten van uw kinderen te bezitten (p.5). U kon evenmin enige documenten betreffende uw sollicitatie bij het bedrijf "Ta Munkh" neerleggen op het CGVS. Zo was u niet in het bezit van de job advertentie in de krant waarop u zou hebben gereageerd (zie p.11-12). Hoewel u beweerde dat de vader van uw dochters die u beiden meenam naar België, is overleden in Mongolië; kon u geen overlijdensakte van uw Mongoolse partner neerleggen (p.3).

Daarenboven dient te worden aangestipt dat de door u beschreven reisweg van Mongolië tot België dermate vaag is dat er verdere bedenkingen rijzen bij de oprechtheid van uw asielverklaringen. De concrete informatie die u gaf over uw reisweg beperkte zich tot het gegeven dat u per wagen via de grensstad Naushka Rusland binnen reisde en verder ging tot Moskou (zie gehoorverslag, p.3). Vanaf Moskou reisde u vervolgens per wagen naar België. U kon inzake uw verdere reisweg naar België geen overige informatie verschaffen en bleef erg gering in uw verklaringen. Zo bleef u het antwoord schuldig op de vraag via welke route u naar België reisde vanaf Moskou. U bleek niet op de hoogte te zijn via welke steden en landen u per wagen België bereikte. U stelde slechts dat u via 'zowel kleine als grote banen' hierheen kwam (zie gehoorverslag, p.6). Op deze wijze ontstaat het vermoeden dat u niet de ware toedracht over uw reisweg en de hierbij door u gebruikte reisdocumenten kenbaar wilde maken aan de Belgische asieldiensten.

Gelet op bovenstaande vaststellingen heeft u het ook niet aannemelijk gemaakt dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 57/7bis, 57/7ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van “het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen”.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. In verband met de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden in de opeenvolgende verklaringen van verzoekende partij, waardoor de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij ondermijnd wordt, bemerkt verzoekende partij vooreerst dat in de brief die haar raadsman op 6 mei 2014 aan het Commissariaat-generaal heeft gestuurd, en die verzoekende partij tevens als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlage 2), haar raadsman erkend heeft dat verzoekende partij onjuiste verklaringen heeft afgelegd tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal ten gevolge van de stress en omdat zij dacht dat haar asielrelaas niet ernstig genoeg zou worden beschouwd. Zo werd verzoekende partij, in tegenstelling tot wat zij beweerde tijdens haar gehoor, nooit verkracht en diende zij wel degelijk bolletjes in te slikken tijdens haar eerste sollicitatiegesprek. De verklaringen zoals door verzoekende partij gegeven bij de Dienst Vreemdelingenzaken werden door haar bevestigd.

Verder wijst verzoekende partij erop dat zij uitdrukkelijk aangegeven heeft bereid te zijn tot een nieuw gehoor zodat zij de elementen in haar asielrelaas die niet helemaal correct zijn, zou kunnen corrigeren. Een paar dagen na het verzenden van de brief door haar raadsman, heeft het Commissariaat-generaal

overigens aan haar raadsman bevestigd dat de toelichtingen in de brief in aanmerking genomen zouden worden. Echter werd niettemin een weigeringsbeslissing ten aanzien van verzoekende partij genomen. Verzoekende partij benadrukt dat zij spontaan na haar gehoor toegegeven heeft niet de waarheid te hebben verteld en dat zij bovendien bereid was om mee te werken met de asielinstanties om haar geloofwaardigheid te herstellen.

2.2.3.2. De Raad wijst verzoekende partij er evenwel op dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald bij artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De asielzoeker dient dit zo volledig, correct en gedetailleerd mogelijk te doen daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Waar verzoekende partij haar onjuiste verklaringen wijt aan de stress die zij had tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal en aan het feit dat zij dacht dat haar asielrelaas niet ernstig genoeg zou worden beschouwd, wijst de Raad erop dat, hoewel wordt erkend dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich brengt, dit verzoekende partij geenszins ontslaat van de plicht haar asielrelaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten. De flagrante tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en haar verklaringen op het Commissariaat-generaal aangaande essentiële elementen van haar asielrelaas, meer bepaald omtrent de gang van zaken tijdens haar eerste sollicitatiegesprek en het gegeven of zij al dan niet werd verkracht, doen dan ook op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partij. Deze tegenstrijdigheden kunnen geenszins worden weerlegd of verklaard door de loutere verwijzing naar één versie van haar verklaringen, *in casu* naar de door haar gegeven verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Daar anders over oordelen zou ertoe leiden dat elke opeenvolging van gehoren, teneinde een precieze inschatting te kunnen maken van de ernst van de aangehaalde vrees voor vervolging of het reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig zou worden.

Daar waar verzoekende partij opmerkt dat het Commissariaat-generaal aan haar raadsman heeft bevestigd dat de toelichtingen in diens brief in aanmerking genomen zouden worden, maar dat er niettemin een weigeringsbeslissing werd genomen, wijst de Raad verzoekende partij erop dat verwerende partij met de brief van haar raadsman rekening heeft gehouden, evenwel oordeelt zij hieromtrent het volgende: *“De brief van uw advocaat Oriane Todts overgemaakt aan het CGVS op 6 mei 2014 waarin u zich excuseert voor het brengen van onjuiste verklaringen tijdens uw gehoor op het CGVS van 10 april 2014 en waarin u om een nieuw gehoor verzoekt, doet geen afbreuk aan de eerder vastgestelde tegenstrijdigheden in uw verklaringen. Immers het loutere gegeven dat u in het schrijven van uw advocaat erkent nooit te zijn verkracht tijdens uw detentie zoals u aangaf tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en dat u erkent tijdens het sollicitatiegesprek van 22 januari 2014 een snoepje te hebben ingeslikt, is geen geldige verschoningsgrond voor het geheel van het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag noch voor het intentioneel misleiden van de Belgische asieldiensten.”*

2.2.4.1. Aangaande de motivering in de bestreden beslissing dat de vaststellingen dat verzoekende partij naliet verdere maatregelen te ondernemen tegen haar belagers in Mongolië en zij eerder verkoos om het land te ontvluchten teneinde in België asiel aan te vragen en dat zij geen kopie van haar aangifte bij de politie kon voorleggen, afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas, oppert verzoekende partij dat het bestaan van een grondwet en een strafwetboek niet per se inhoudt dat de overheden effectief kunnen strijden tegen georganiseerde criminaliteit. In het rapport waarop verwerende partij zich baseert voor haar motivering – dat overigens dateert van januari 2010 en aldus niet actueel is – werd de effectiviteit van de bescherming van de overheden voor burgers die vervolgd worden door drugsmokkelaars evenwel niet onderzocht. Verzoekende partij merkt op dat haar raadsman tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal twee documenten heeft neergelegd betreffende de effectiviteit van de rechtsbescherming in Mongolië. Deze documenten werden echter niet in aanmerking genomen in de bestreden beslissing. Verzoekende partij voegt desbetreffende documenten toe als bijlage bij haar verzoekschrift (bijlagen 4 en 5).

2.2.4.2. De Raad treedt verwerende partij evenwel bij in haar motivering dat het gegeven dat verzoekende partij naliet verdere maatregelen te ondernemen tegen haar belagers in Mongolië en eerder verkoos om het land te ontvluchten teneinde in België asiel aan te vragen, verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. Immers kan vastgesteld worden dat verzoekende partij

voor haar probleem terecht kon bij haar autoriteiten. Door verzoekende partij werd verklaard dat de politie met haar meegang naar het hotel, het nummer trachtte op te bellen dat verzoekende partij aan hen gaf en de gegevens naging van het bedrijf "Ta Munkh" (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 10/04/2014, p. 9-11). In dat licht kon van verzoekende partij wel degelijk verwacht worden dat zij eerst zou trachten verdere maatregelen te ondernemen tegen haar belagers in Mongolië alvorens onmiddellijk de drastische beslissing te nemen haar land van herkomst te verlaten. Temeer daar uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat democratie, rechtvaardigheid, vrijheid, gelijkheid, nationale eenheid en respect voor de wet tot de grondslagen van de Mongoolse staat behoren, dat de grondwet voorziet in een uitgebreide bescherming van de burgers en dat misdaad door bendes opgenomen werd in het Mongoolse Wetboek van Strafrecht en er sinds 2002 zwaardere straffen worden opgelegd bij ernstige vormen van criminaliteit (administratief dossier, stuk 11, landeninformatie). Daar uit de verklaringen van verzoekende partij geenszins blijkt dat haar autoriteiten niet bereid zouden zijn geweest op te treden tegen de belagers van verzoekende partij – immers blijkt dat, daargelaten de vaststelling dat niet genoeg bewijsmateriaal vergaard kon worden, er *in casu* onderzoekdadende werden gesteld door de lokale politie – kan verzoekende partij bezwaarlijk volstaan met de uitleg dat de effectiviteit van de Mongoolse overheden te wensen zou overlaten, waarbij zij verwijst naar de documenten die door haar advocaat tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal werden neergelegd en tevens door verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift worden gevoegd (bijlagen 4 en 5), teneinde te verklaren waarom zij niet getracht heeft verdere maatregelen te ondernemen tegen haar belagers in Mongolië. De Raad bemerkt hierbij nog op dat een absolute bescherming door geen enkele rechtsstaat kan worden geboden.

2.2.5. Aangaande het argument van verzoekende partij betreffende de vaststelling van verwerende partij dat het schrijven van de advocaat van verzoekende partij evenmin eenduidig is aan de eerder door verzoekende partij gedane verklaringen, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

2.2.6. De Raad stelt voorts vast dat door verwerende partij tevens gemotiveerd wordt dat ook de vaststelling dat verzoekende partij dadelijk na het gebeuren geheel Mongolië zou hebben moeten ontvluchten waarbij zij aangaf dat zij zich niet elders in Mongolië zou kunnen vestigen om eventuele verdere moeilijkheden met eerder aangehaalde drugssmokkelaars te vermijden, de geloofwaardigheid van haar verklaringen aantast en dat gelet op onder meer haar onderwijsniveau, haar professionele vaardigheden en haar financiële situatie – zij bezat een woning in Mongolië – er van haar kan worden verwacht dat zij zich op een andere plaats in het land kan vestigen en er een zelfstandig leven kan opbouwen, dit ondanks het voorgehouden gemis van ondersteunende familie. Verzoekende partij laat deze motivering ongemoeid waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.7. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 57/7bis (artikel 48/7 sedert 1 september 2013) van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of reeds ernstige schade onderging een aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.8. Verder wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 57/7ter (sedert 1 september 2013 artikel 48/6) van de vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 57/7ter, e) (artikel 48/6, tweede lid, e)) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat "*de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd*". Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 57/7ter (artikel 48/6) van de vreemdelingenwet.

2.2.9. Per aangetekend schrijven d.d. 5 augustus 2014 brengt verzoekende partij, samen met een aanvullende nota, nog een bijkomend stuk aan en ter terechtzitting wordt door verzoekende partij bij aanvullende nota nog een stuk neergelegd. De Raad stelt vast dat deze documenten niet gesteld zijn in de taal van de rechtspleging en de bijgevoegde vertaling evenmin gebeurde naar de taal van de

rechtspleging toe. Met toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 neemt de Raad bij gebreke aan een vertaling naar de taal van de rechtspleging toe deze documenten niet in overweging.

2.2.10. Uit wat voorafgaat, dient te worden besloten dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen enkel geloof kan worden gehecht.

Daarenboven moet worden benadrukt dat in de bestreden beslissing tevens wordt gemotiveerd dat de door verzoekende partij aangebrachte asielmotieven geenszins een verband houden met de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, zijnde een gegronde vrees voor vervolging wegens haar nationaliteit, ras, politieke of religieuze overtuiging, of het behoren tot een sociale groep daar haar asielmotief – vrees voor enkele drugssmokkelaars in haar land van herkomst – niet ressorteert onder de vluchtelingenconventie en tot de strafrechtelijke sfeer van het recht behoort. Deze motivering wordt door verzoekende partij ongemoeid gelaten waardoor deze eveneens als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

Derhalve kan aan verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.11. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Mongolië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de landeninformatie (administratief dossier, stukken 10 en 11) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 10 april 2014 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Mongools en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.13. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT